

Iz Solčavskih planin. (Nevaren gost.) Nenavadni gost je prišel v naše kraje, ter se že več časa po naših zavodih sprehaja trdi se celo, da ni sam prišel, ampak je tudi svojo soprogo seboj pripeljal. Po popisu onih, kateri so ga videli, je volk, a ne v ovčji obleki, drugod pa se trdi, da je ris. Do sedaj je že več ovac pometal, tudi kozlički so mu ljubi in srn se ne izogiblje. Ni zadosti mu, da zadavi, kolikor potrebuje za svoj glad, ampak kar po več ovac ob enem zadavi, in ko bi pastirji ne pazili na čedo, še več bi jih bilo padlo. Ker je na Koroški strani mnogo mladih smrekovih gozdov, se požrešni volk prav lahko umika. Dokler ne bo gosposka naročila pravičnega lova od Koroške, t. j. severne in od južne strani ob enem, vse ne bo nič pomagalo. Že meseca majnika so se zbrali kmečki lovci pri Oševniku, da zgrabljivca poiščejo, pa jim je pete čez Olševo na Koroško odnesel, a v novejšem času se spet v Solčavi zadržuje.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Vožnje Nj. veličanstva v Pulj je bila zadnja nedeljo na večer, le za kako poldrugo uro pozneja, kakor smo v zadnjem listu rekli. Da si si je svitli cesar slovesen vzprejem prepovedal, vendar je bilo veliko ljudstva prišlo ga pozdravljat v Gradcu in tudi v Mariboru; na obeh krajih še je bil za nekaj minut stopil iz vlaka ter je vzprejel pozdravljenje višjih oblasti. — Na Českem bode letos velik shod, posebno nemških katolikov, o njem bode več in imenitnih govorov, ni pa še niti den, niti kraj shoda gotov. — V Gradcu napravljaja se grofa Auersperga spomenik. No tuje pač morebiti na svojem mestu, ne pa v Ljubljani. — Srbski kralj, Milan se je bil une dni iz Dunaja podal v Postojno, da si ogleda ondašnja slovito jamo, za tem pa se je odpejhal v Gleichenberško kopalnišče. — V Gradcu imajo sedaj že tudi žensko podružnico „šulvereina za Nemce“. Le to društvo ni isto z nemškim šulvereinom, vendar pa dela za čisto nemške šole na slov. tleh in kedar se mu posreči, pogoltne rado tudi slov. otroke. — Slov. Korošci imajo meseca avgusta lepo praznovanje, zlato sv. mešo njih vodje, velč. g. Andreja Einspielerja. Ni dvoma, da se pokaže v tem sijajno, koliko da uživa pri njih ljubezni „oče koroških Slovencev“. — Za Kranjsko snuje se kat. tiskovno društvo in najbrž vzame potem „Slovenca“ v svoje roke. To bode gotovo vrlemu listu na korist. — „Tomanova veselica“ v Kamni gorici je bila zadnja nedeljo veličastna, lepo znamenje, da je blagi mož še v lepem spominn pri krepkih Gorenjcih. — Slov. dijaki na raznih vseučiliščih imajo prve dni meseca septembra velik shod v Ljubljani. — Kupčija s svitlodnimi me-

šički nese se v Gorici letos dobro in imajo domači rmeni kokoni lepo ceno. — V Podgori na Primorskem živi kacic 20 italijanskih družin in za-nje napravi italijansko šolsko društvo, „pro patria“, posebno šolo in otroški vrt. Društvo šteje gotovo na to, da dobi precej slov. otrok v svojo šolo, kaj pa, ako se ušteje? — Velika skupščina sv. Cirila in Metoda bode letos, kakor je znano, v Trstu, vrši se v torek dne 19. julija. Zadnja nedeljo, dne 3. julija, bila pa je velika veselica Tržaške podružnice iste družbe. — V Pazinu ostane še letos c. kr. gimnazija, mogoče, da bode poslej podučni jezik hrvaščina, ne pa, kakor doslej, italijauščina. — V Pulju je veliko veselje o navzočnosti svitlega cesarja, tujcev je od vseh strani navrelo v mesto, navdušenje splošnje. — V hrv. saboru bote poslej le dve stranki, vladna ali narodna in pa zmerna opozicija, tej je grof Drašković na čelu. — Ogerski minister za finance potrebuje denarja in misli si ga s tem pridobiti, da vzeme država setev tobaka popolnem v svoje roke. Nihče ne bode smel za-se več sejati, ampak le za državo. — Cesarjevič nadvojvoda Rudolf še potuje po Galiciji, cesaričinja pa se je iz Krakova vrnila v Laxenburg.

Vunanje države. Bolgarsko veliko sobranje se je v ponedeljek dne 4. julija sešlo v starem pa malem mestu Trnovskem. Kakor se sliši, izvoli si princa Ferdinanda Coburškega za kneza ali pa — srbskega kralja, Milana. No zadnje ni verjetno, pa tudi, če princ Ferdinand vzprejme izvolitev, je še veliko vprašanje. — Novo srbsko ministerstvo ima zaupanje srbskega ljudstva ali ne manjka mu težav, posebno še je to hudo, ker je v drž. kasah gosta tema. — Meje med Turčijo in Črno goro še vedno niso določene, določujejo jih pa že tri leta. — Prijateljstvo med Rusijo in Nemčijo se podira. Car je prepovedal tujcem, ob nemških mejah kupovati si posestva. To se tolmači, da v Rusiji ni nič zaupanja do Nemcev. — Cesar Viljem se je že podal v Emsko kopalnišče in se mu je torej zdravje vzboljšalo. — V Mainzu imajo deveto nemško streljanje ali velik shod nemških strelcev. Tudi naših Nemcev je nekaj tje šlo, toda ogrnili so si samo nemšk plašč, avstrijska suknja jim je pretežka — Anglija se jezi, ker noče turški sultan podpisati pogodbe med Turčijo in Anglijo gledé Egipta. Sedaj je gotovo, da je ne bode podpisal. — Razmere med Francijo in Nemčijo so še slej kakor prej napete. Nemcem pobira novi vojni minister preveč stopinje generala Boulangerja ter ne razpušča, kakor bi Nemci radi, vojakov domov. — Na Španjskem so nemiri zaradi carine na živino. Skoro po vsej Valenciji se požgali carinske uradnije. — Italijanski prvi minister, Depretis, je vžbolel in kralj Umberto ga je brž obiskal ter je s tem veljavo ministerstva v očeh ljudstva precej

povzdignil. — Sv. Oče so na novo izrekli, da je sprava z apost. stolom in Italijo samo mogoča, če jim vrne poprejšnje dežele Tega pa se brani na vse kripnje sedanja vlada. — Na otoku Kreta vre čedalje huje med kristijanskim ljudstvom in Turki se bojé nove ustaje, toda nič se ne stori, da se odpravijo stari neredi. — Iz Brazilije pride sedaj tamošnji cesar, Don Pietro, v Evropo. Kaj ga pelja sem v stari svet, ni znano.

Za poduk in kratek čas.

Peyramale, bivši lurški župnik.

(Dalje.)

Da si je bil župnik Peyramale blagega srca, je vendar tudi bil oster, če je trebalo, in totí usmiljeni duhovnik je bil časih prav železne volje. Posebno tega ni mogel prenašati, da bi njegovi župljani po nedeljah hlapčevska dela opravljali in den Gospodov oskrunjali. Možko se je vojskoval, dokler stare razvade ni odpravil. Se zdaj se tisti ljudje spominjajo, kako se je njihov župnik po nedeljah kedar bodi v turen zmuznil ter skozi line polukal, če bi se kdo podstopil na polji delati.

Neko nedeljo zapazi iz turna kmeta, ki je ravno začel snopje nalagati. Kakor bi ga zaneslo, je župnik bil na njivi in že je stal pred kmetom, ki je bil bogatin tistega kraja. Izgovora ni bilo, ker nebo je bilo čisto, kakor ribje oko, nobene meglice ni bilo zaslediti na nebeškem oboku.

Kmet je bil ravno že voz snopja naložil ter je pognal konje, da ga zapelje na škedenj. Peyramale zakliče: „Kam pa peljate, če smem prašati?“

„Kar smo našeli, spravljam domú, gospod župnik.“ „In danes, ko je nedelja?“ „Saj veste, gospod župnik, da slučajno tudi v nedeljo svobodno delamo.“ „Ljubi prijatelj, to je že res, ako je huda sila, in če gospod župnik dopustijo. Ako tedaj menite, da je danes taka turska sila za vaše snopje, bom pa vam ga jaz pomagal spraviti.“

Kmet belo gleda in ne vé, katero bi zinil. Med tem pa je župnik že zlezal na voz in je spretno, kakor bi to že stokrat delal, začel snopje raz voza na njivo metati.

Kmet se na bičnjak naslanja in gleda, kar se godi, a potem skesan reče: „Že dobro, gospod župnik, razumim vas; dovolite, da jaz dogotovim, kar ste vi začeli. Obljubim vam, da me v nedeljo ne boste več na polju našli.“

„Prav tako, ljubi prijatelj, odgovori duhovnik; toda vi ste danes Gospodu dan ukrali, treba mu ga je povrniti. V vaši občini je siromak, kateremu se jako trda godi. Čujte le, bi-li mu vi ne podarili snopa?“ „Gospod, ne samo enega, ampak štiri naj ima!“

Zdaj kmet sam sebe naloži ter se pelje domú; svoje žive dni se ni tako težko nabasal kakor danes. Pojdoč je trikrat bič zgubil, ker celo je bil zamisljen. Ko se po vesi pelje, se nikamor ne ogleda, ampak tako zvesto je na cesto gledal, da bi iglo našel, če bi jo kdo zgubil bil.

Odslej pa v tisti fari po nedeljah nikdo več ni delal.

Leta 1851 so župnika Peyramaleja poklicali za domačega kaplana civilne in vojaške bolnišnice v Tarbes. To je bila velika žalost za celo faro; skoro vsi župljani so ga spremljali do konca fare. Še dandanešnji, ko je že trideset let minilo, še starši otrokom svojim rajtajo, kako težko so se ločili od svojega preljubega pastirja. Tujcem še radi kažejo vno grad, katerega je Peyramale s svojimi rokami zasadi, in veliko drevo, pod katerim si je rad počival in brevir molil.

Kako je bil na kmetih izgleden župnik, tako je bil zdaj v bolnišnici iskren dušni pastir. Za vsakega je imel prijazno besedo, ki je bolenika hladila, kakor da bi mu usmiljeni Samarijan olja v rane vlival, vsakemu je vedel kako malo željo izpolniti, in precej so se boleniki svojega novega pastirja tako obvezali, da bi ne mogli več brez njega biti. Njegova beseda je bila tehtna in živa, boleniki se nikdar niso navoljili ga poslušati. Časih so ga vojaki veseli obstopili in kakor stari kaprol je med njimi komandiral, in jim je pravil ne sicer o posvetnih, pač pa o duhovnih bojih. Vojakom se je prikupila njegova visoka postava, njegovo možko srce in priprosto njegovo obnašanje.

(Dalje prih.)

Smešnica 27. Pri neki hiši družina ni imela posebno dobre hrane, gospodar pa je rad videl, če je dobil kaj boljega za navrhek. Ko si torej enkrat zalaga usta z mastnimi žganci, pride hlapec v hišo, ne vé se, ali že navlašč ali po naključju. Brž mu vdari mašča z žgancev v nos, zato pa tudi kmalu reče: „Oče, naša prasica ima 13 praset ali eno nič ne sesa.“ „No“, vpraša gospodar, „kaj pa tedaj dela?“ — „Gleda, oče! gleda, kakor sedaj-le jaz“, je odgovor hlapca.

Razne stvari.

(Podpora.) Požarni brambi na Spodnji Polskavi je svitli cesar 100 glđ. podpore odločil iz lastne blagajne.

(Volilcem) V dan volitve dne 13. jul. zberó se volilni možje eno uro pred volitvijo v „Narodnem domu“ na Ptuju. Kedaj pa se začne volitev, to pové listek, ki jim ga pošlje c. kr. okr. glavarstvo na dom. Zberó pa se naj volilci za to, da se dogovorijo, koga bode voliti v volilno komisijo,